

EL CAS DEL MARIT OFÈS

La meua vida de fumador amb broquet ha conegut altres moments difícils. No els contaré pas tots, perquè no tots tenen prou interès. Però algun sí, com per exemple el que va estar a punt de costar-me l'agressió d'un marit ofès.

Ara que ve a tomb he de dir que jo sempre he estat tímid, prudent i de conducta moderada. Ningú no em coneix aventures que puguin ofendre cap marit, no pas per falta d'informació, sinó perquè jo no he estat mai un aventurer d'aquesta mena. He tingut notícia de l'existència de gent que es rescabala d'aquesta grisor inventant-se històries d'amor fabuloses i atribuïnt-s'hi el paper de protagonistes principals. Per a mi, això queda fat, no m'ompliria.

La declaració anterior podria semblar innecessària, baldera, de no ésser que em cal per guanyar-me la credibilitat de les persones que em tracten. Les quals, així de cop i volta, no entendrien de cap manera que jo hagués provocat les ires d'un marit ofès.

Però la vida real i la vida imaginària, a vegades, fan bracet i es barregen. El que em va ocórrer a mi s'esdevingué a ple estiu i ran de mar. Fa molts anys que passo un mes de vacances a Llançà, i en alguna d'aquestes temporades m'he allotjat amb la família a l'hotel Berna, que compta amb servei de restaurant. No podria dir quantes estrelles corresponen a l'hotel, ni de quantes forquilles pot presumir el seu restaurant. Jo i els meus en tenim un bon recoird -en general- i això no es paga amb estrelles ni amb forquilles, encara que tot ajudi.

Era a mitjan mes de juliol i a l'hotel hi havia molt de moviment. Ja se sap que els estadants d'aquests establiments

s'han d'adaptar a unes normes que aviat es converteixen en rutina: en sortir, cal deixar les claus a la recepció. En tornar, cal recollir-les al mateix lloc. Ens trobàvem en un d'aquells anys qualificats de bons pel que fa a l'entrada de turistes i a l'hotel no hi quedaven places lliures. A la recepció hi havia activitat intensa a totes hores. Un dia, de retorn de la platja, m'esperava que em toqués a mi per demanar les claus, enmig d'una colla d'hostes que s'ajuntaven davant del taulell. En aquella època, jo fumava del matí al vespre, sempre amb broquet, sempre amb els nervis a flor de pell. Entre els qui s'esperaven hi havia un jove matrimoni belga. Ella era molt bonica, summament atractiva. Portava uns pantalons molt cenyits, d'una tela lluent que ajudava a cridar l'atenció.

Si jo m'hagués estat quiet és segur que no hauria passat res, però no m'hi estava, a desgrat de no tenir gaire lloc per moure'm. En aquest punt, cal tenir en compte que el conjunt broquet-cigarreta assoleix fàcilment els quinze centímetres de llargària i que posat a l'extrem d'una mà inquieta representa un perill. De sobte em vaig adonar, amb terror, que havia fregat els pantalons de la jove amb la flama. Sense encomanar-me a ningú, em vaig posar a tustar-li frenèticament la cuixa amb el palmell, per tal d'espolsar-li el clap de cendra que hi tenia.

Ella es va quedar estupefacta, i el marit em va mirar amb els ulls esbatanats per la indignació i la sorpresa. Se'l veia a frec d'abraonar-se'm, però afortunadament prevalgué la sorpresa, que sovint és paralitzadora i a ell el va deixar garratibat. Devia pensar -m'imagino- que jo era un d'aquells sàtirs llatins, mediterranis, contra els quals ja l'havien previngut al seu país.

L'encarregada de l'hotel va intervenir a favor meu (m'abonava la bona conducta que ella em coneixia), mentre jo em desfeia en excuses i demanava perdó a tortes i a dretes, tot

assenyalant el complex broquet-cigarreta com a únic culpable. Com si me'n rentés les mans...

El cert és que les coses no van quedar ben arreglades. Cada vegada que coincidia amb la parella belga, ells dos s'apartaven una mica i jo m'amagava, dissimuladament, el broquet fumejant a l'esquena.